

han havde modtaget det, eller, hvad der vilde have været meest gentlemandmæssigt, sendt mig det? Sæltfald kunde han have sendt mig Underretning om, at det var udleveret, og at den Person, til hvem jeg havde stjænkent min Tillid, havde vist sig denne uværdig. Dog ikke nok hermed. Den ærede Justitsminister har tilbageholdt dette Brev, uagtet han selv i Lands-thinget har erkjendt, at det ikke interesserede ham som Justitsminister; det var ikke nyttigt for Sagen — for hvilken Sag skal jeg ikke kunne angive. Der er i Brevet tyttret standnavisse Sympathier, som jeg vedkjender mig, og, efter hvad der senere er skeet, i forstærket Maalestof. Er det denne Sag, den standnavisse, som Justitsministeren vil komme tillivs, saa kan dette Brev ganske vist ikke være ham til Nytte, og jeg antager, at min Indrømmelse, at jeg endnu sætter mit Haab om Danmarks Fremtid dertil, heller ikke skal komme ham til Nytte ligesaa lidt som nogen anden standnavist Gjerning fra min Side, thi jeg staaer, som enhver Skandinaver her i Landet, paa Lovlighedens Grundvold. Man har villet benægte Retten til, at vi kunde være Skandinaver, at vi ønskede en Tilslutning til de øvrige nordiske Riger, men den Ret skal man med Guds Hjælp ikke betage os. Da jeg erfarede, at mit Brev ved Modtagerens Misbrug var udleveret til Justitsministeren, har jeg fra hiin erhvervet en Fuldmagt til at hævde og qvittere — som Vedkommende udtrykker sig — for dette Brev, men det var mig ikke muligt at faae opgivet af ham, til hvem jeg skulde henvende mig for at faae det. Senere sendte han mig en Skrivelse, hvori han erklærede, at jeg skulde hente det hos en Minister, der havde lovet at modtage det; jeg henvendte mig imidlertid forgjæves til vedkommende Minister, han havde, som han sagde, ikke kunnet faae det udleveret. Først af Referatet i Rigsraadets Landsthingstidende seer jeg, at det er i den høitærede Justitsministers Besiddelse, og jeg opfordrer ham herved til at lade Brevet udlevere til mig, idet jeg i saa Fald skal producere den Fuldmagt, der er udstedt til mig.

Justitsministeren: Aftenen før den uheldige Offentliggjørelse af det nye omtalte

Brev fandt Steh, henvendte en af mine Colleger sig, efter Anmodning af den ærede Taler, til mig med Forespørgsel om Brevet. Jeg erklærede ham — men det har han altsaa neppe sagt den ærede Taler —, at jeg ganske kunde berolige ham med Hensyn dertil, thi det laae i min Pult; jeg havde netop efterkommet den ene af de to Ting, den ærede sidste Taler anførte som det, jeg havde at iagttage, nemlig at gjemme Brevet. At det ved en Afskrift, hvis Tilværelse skyldtes Udelevereren, Hansens Indiscretion, har kunnet komme i Bladet, er mig virkelig meget utilregneligt. Der er fra min Side Intet til Hinder for Udeleveringen af Brevet; det har ingensomhelst Betydning, thi det refererer sig til Forhold, der ere soundne, og den enkelte Sætning i Brevet, som den ærede Taler maaskee hellere havde seet udfreven, har vistnok heller ikke nogensomhelst alvorlig Betydning. — Det er blevet gjort mig næsten til Pligt, at jeg skulde kunne oplyse, hvorledes den omtalte Molzen traf det rette Dieblik til hos Birch at finde Hanssen, og derved at komme i Besiddelse af Rapporten, men derom veed jeg virkelig aldeles Intet. Jeg er naturligvis i enhver Henseende ganske fremmed for, hvorvidt der er truffet Aftale om at mødes der. Der som Molzen, som intetsteds i hele Sagen med nogen Føie har kunnet gerere sig anderledes end som et frivillig tilbudt og ulønnet Sendebud, af Hanssen er anerkjendt i hiin Egenskab, nemlig derved, at den Sidstnævnte har betroet ham sine Breve aabne og sat ham istand til at bringe mig dem imod Dwittering paa Gjenparterne, synes det virkelig at være haardt, at dette skal gjøres mig til en Forbrudelse, og at man vil tale om, at Brevhemmeligheden er krænkert. Jeg maa gjentagende minde om, at jeg ikke staaer i noget privat Forhold til alle det Slags Sager og Oplysninger; jeg maa dog i denne Henseende idetmindste have den samme Stilling, som den, der kan tilkomme de locale Politiautoriteter. Derimod er der en anden Bebreidelse, som kunde ramme mig, og det er den, at jeg kunde have henvendt mig til den stedlige Politiautoritet; men jeg skal minde om, at det med Hensyn til de eneste Breve, der syntes at have nogen alvorligere Character, dersom de overhovedet have eksisteret, nemlig de, der ikke kom